

Sygn. akt IV CSK 486/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa A. F.
przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 5 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód A. F. wniósł od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 kwietnia 2013 r., wydanego w sprawie o zapłatę, skargę kasacyjną, opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 k.c. i art. 54 ust. 1 „Prawa Bankowego” w zw. z art. 6 k.c. Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania miała być jej oczywista zasadność, o której - zdaniem skarżącego - świadczą „wskazane w zarzutach, naruszenia prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, niezgodne z utrwalonymi poglądami orzecznictwa i doktryny (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód powołał się wprawdzie na jedną z tych przyczyn, jednak jej nie wykazał.

Skarżący, powołując się na oczywistą zasadność skargi, nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK

163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się wyłącznie do odwołania się do podstaw skargi oraz ich uzasadnienia. Odwołanie takie jest bezskuteczne, gdyż nie może zastąpić odrębnego wyводу prawnego zmierzającego do wykazania oczywistości zarzucanych naruszeń prawa. Jak wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano, uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne jej elementy konstrukcyjne, które nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz.38). Ponadto podstawy skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służą jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Należy dodać, że zarzuty skargi zostały sformułowane w oparciu o stan faktyczny, którego Sąd drugiej instancji w sprawie nie ustalił. W dniu otrzymania przez bank zawiadomienia Komornika o zajęciu wierzytelności z rachunków bankowych dłużniczki powoda na jednym z tych rachunków - zgodnie z ustaleniami Sądu odwoławczego - znajdowała się kwota 44.000 zł, nie zaś, jak twierdzi powód, kwota 136.848 zł.

Wobec niestwierdzenia przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw

es